

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง ผู้ที่กำลังเรียนภาษาและยังไม่มีความสามารถที่จะใช้ภาษาที่สองอาจนำทรัพยากรทางภาษาของตน (linguistic resources) มาใช้แทนภาษาต่างประเทศเมื่อตนมีปัญหาในการสื่อสาร ฉะนั้นความรู้และความเข้าใจในภาษาผู้เรียน (native language) และภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียน (target language) จึงเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเพราะทำให้ประสัปัญหาของการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนได้

เจฟฟรีย์ เอ็น ลีช (Geoffrey N. Leech)¹ กล่าวว่าคนส่วนใหญ่จะเห็นพ้องต้องกันว่า ปัญหาที่ยุ่งยากมากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษคือ การใช้กริยาวลีที่แสดงเวลา (time) กาล (tense) และการณ์ลักษณะ (aspect) เนื่องจากกริยาวลีอาจแสดงกาล และเวลาที่ต่างกันและเหมือนกันได้ ถ้ากริยาวลีแสดงกาลและเวลาที่ต่างกันก็จะทำให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองประสบปัญหาในการเรียน

ตัวอย่างที่แสดงการใช้กริยาวลีเมื่อกริยาวลีนั้นแสดงกาลและเวลาที่เหมือนกัน เช่น

He goes to school every day.

goes แสดงปัจจุบันกาล (Present Tense)

every day แสดงเวลาปัจจุบัน (present time)

He met his friend yesterday.

met แสดงเวลาอดีตกาล (Past Tense)

yesterday แสดงเวลาอดีต (past time)

He will buy a new car next week.

will buy แสดงอนาคตกาล (Future Tense)

next week แสดงเวลาอนาคต (future time)

¹Geoffrey N. Leech, Meaning and the English Verb (London: Longman Group Limited, 1971), p.V.

ตัวอย่างที่แสดง การใช้กริยา วลีเมื่อกริยาลิ้นนั้นแสดงกาลและเวลาที่ต่างกัน ซึ่งจะเป็น
ปัญหาของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยทั่วไป เช่น

I wish I were rich.

were แสดงอดีตกาล (Past Tense)

ความหมายแสดง เวลาปัจจุบัน (present time)

The train leaves at 8.00 tomorrow morning.

leaves แสดงปัจจุบันกาล (Present tense)

tomorrow morning แสดงเวลาอนาคต (future time)

แม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่มีกรแสดงอนาคตกาล (Future Tense) ตามคำกล่าวของ
โนม ช่อมสกี (Noam Chomsky) ที่ว่า กาลในภาษาอังกฤษมีเพียง 2 กาลเท่านั้นคือ ปัจจุบันกาล
(Present Tense) และอดีตกาล (Past Tense) แต่ภาษาอังกฤษก็มีวิธีการแสดง เวลาอนาคต
(future time) ดังที่เจสเปอร์สัน¹ (Otto Jespersen) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ A Modern
English Grammar on Historical Principles : Part IV ดังนี้

"Has English a future tense in the same sense as say, Latin or
French has one? Obviously this question is not the same thing as asking
whether English is capable of expressing futurity."

วิธีการแสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษนั้นอาจแสดง โดยกริยาปัจจุบันกาล หรือโดย
การนำกริยาช่วย เช่น will มาประกอบหน้ากริยาหลัก (main verb) ของประโยค
ดังตัวอย่าง เช่น

You will be back before 9 o'clock.

He will telephone you tomorrow.

¹ Otto Jespersen, A Modern English Grammar on Historical
Principles : Part IV (London : George Allen & Unwin Ltd., 1965), p. 291.

อย่างไรก็ตาม การเติม กริยาช่วย will หน้ากริยาหลักของประโยค อาจไม่ได้แสดงถึง เวลาอนาคตเสมอไป ตัวอย่าง เช่น

Boys will be boys.

Oil will float on water.

จากตัวอย่างข้างต้น ประโยคทั้งสองไม่ได้แสดง เวลาอนาคต แต่หมายถึงลักษณะที่เป็น ปกติวิสัยโดยทั่ว ๆ ไป ดังนั้นผู้เรียนที่เป็นคนไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจึงมักจะ ประสบปัญหาในการ เรียนการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ความเหมือนและความแตกต่างของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยจะศึกษาริ เคราะห์ทั้งรูปภาษาและความหมายของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตด้วย

1.2 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งจะศึกษาการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย พร้อมทั้ง เปรียบต่างการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตของทั้งสองภาษา เพื่อแสดงความเหมือนและความ แตกต่างกันในเรื่องดังกล่าว ดังนี้

1.2.1 ศึกษาเฉพาะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารโดยทั่วไปไม่รวมถึงความแตกต่าง ของภาษาย่อย (dialect differences) เช่น ภาษาถิ่น ภาษาคำสนทนา

1.2.2 ศึกษาเฉพาะประโยคสามัญ (simple sentence) ยกเว้นในภาษา อังกฤษจะรวมการแสดง เวลาอนาคตด้วย be going to + Infinitive ด้วย

1.2.3 สำหรับการแสดง เวลาอนาคตโดยการเติมคำกริยาช่วยหน้าคำกริยาหลัก ในภาษาอังกฤษนั้น ในงานวิจัยนี้จะศึกษาเฉพาะคำกริยาช่วย will ไม่รวมคำกริยาช่วยอื่น ๆ เช่น shall, may, can เนื่องจาก will ประกอบหน้าคำกริยาหลักเป็นรูปแสดงอนาคตกาล (Future Tense) ที่ใช้ในการสื่อสารโดยทั่วไป

1.3 สัมมติฐานในการวิจัย

ภาษาทั้งหลายมีลักษณะที่เป็นสำกลและลักษณะเฉพาะ ถ้านำเอาภาษาแม่มาเปรียบเทียบกับ ภาษาที่สองก็อาจจะเห็นลักษณะที่แสดง ความเหมือนและความแตกต่างของภาษาทั้งสอง และความ แตกต่างนี้อาจจะนำมาใช้ เพื่อคาดคะเนความยากลำบากในการ เรียนการสอนภาษาที่สองได้

1.4 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษา ปรากฏการณ์และความหมายของ การใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
2. เพื่อศึกษา ความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง การใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคตของภาษาทั้งสอง ดัง กล่าว ข้างต้น
3. เพื่อแสดง ความเหมือนและความแตกต่างของ การใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคต เพื่อประโยชน์ในการ เรียน การสอนภาษาทั้งสอง

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมข้อมูลจาก เอกสาร หนังสือและวิทยานิพนธ์ทั้ง ภาษา อังกฤษและภาษาไทย ที่เกี่ยวข้องกับงานที่ละ วิจัย
2. วิเคราะห์และอธิบายการใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคตของ ภาษา ทั้งสอง
3. วิเคราะห์และ เปรียบต่าง เพื่อให้ เห็นความเหมือนและความแตกต่างของ การใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคตของ ภาษา ทั้งสอง
4. เสนอความแตกต่างของ การใช้ภาษาที่แสดง เวลา อนาคตในภาษา อังกฤษและภาษาไทย เพื่อคาดคะเนปัญหาของผู้เรียน
5. สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ให้ความรู้ในการใช้ภาษา ที่แสดง เวลา อนาคตของ ทั้ง ภาษา อังกฤษและภาษาไทย
2. ให้ประโยชน์ในการ เรียน การสอนภาษา อังกฤษและภาษาไทย

1.7 สัญลักษณ์และ เครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

S	หมายถึง	ประโยค
NP	หมายถึง	นามวลี
Predicate-Phrase	หมายถึง	ภาคแสดง - วลี
Aux	หมายถึง	หน่วยช่วยกริยา

VP	หมายถึง	กริยาวลี
Place	หมายถึง	วิเศษณ์วลีบอกสถานที่
Time	หมายถึง	วิเศษณ์วลีบอกเวลา
Copula	หมายถึง	คำกริยา "เป็น"
V	หมายถึง	คำกริยา
Prep-Phrase	หมายถึง	บุพบทวลี
Manner	หมายถึง	วิเศษณ์วลีบอกอาการ
Ś	หมายถึง	ประโยครอง
Adjective	หมายถึง	คำคุณศัพท์
Predicate-Nominal	หมายถึง	ภาคแสดง-นาม
Direction	หมายถึง	หน่วยบอกทิศทาง
Duration	หมายถึง	หน่วยบอกระยะเวลา
Frequency	หมายถึง	หน่วยบอกความถี่
Det	หมายถึง	คำบอกกำหนด
N	หมายถึง	คำนาม
Tense	หมายถึง	กาล
M (Modal)	หมายถึง	กริยาช่วย
Aspect	หมายถึง	การณลักษณะ
() ₁ () ₂ () ₃	หมายถึง	ตัวเลขที่กำกับสัญลักษณ์นี้แสดงถึงการเรียงลำดับ ทางวากยสัมพันธ์
voice	หมายถึง	เสียงก้อง
voc (Vocalic)	หมายถึง	เสียงสระ
cons (Consonant)	หมายถึง	เสียงพยัญชนะ
L ₁	หมายถึง	ภาษาของผู้เรียนหรือภาษาแม่ (native language)
L ₂	หมายถึง	ภาษาที่ต้องการจะเรียนหรือภาษาที่สอง (target language)
→	หมายถึง	ให้เขียนใหม่ว่า
()	หมายถึง	ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้

{ }	หมายถึง เลือกแบบใดแบบหนึ่ง
[]	หมายถึง บ่งลักษณะทางอรรถ- วากยสัมพันธ์ของคำศัพท์
+	หมายถึง แสดงการปรากฏของลักษณะนั้น ๆ ในหน่วย
-	หมายถึง ไม่แสดงการปรากฏของลักษณะนั้น ๆ ในหน่วย
/	หมายถึง บ่งข้อแม้ของการใช้กฎ
—	หมายถึง แสดงตำแหน่งที่เกิดของสัญลักษณ์
# # —	หมายถึง ตำแหน่งที่เกิดของสัญลักษณ์อยู่หลังขอบเขตของคำ (word boundary)
— # #	หมายถึง ตำแหน่งที่เกิดของสัญลักษณ์อยู่หน้าขอบเขตของคำ (word boundary)
⇒	หมายถึง ปรีวรรตเป็น
/ /	หมายถึง หน่วยคำ
*	หมายถึง ประโยคที่ไม่ถูกต้องตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของภาษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย